

מ"ת 26515/12-16 - מדינת ישראל נגד ע א, ג א

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כבוד ס. הנשיאה השופט י. צלקובניק
מ"ת 26515-12-16

המבקשת
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד א. שניידר

נגד
המשיבים
1. ע א (עציר)
2. ג א (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד ס. אבו עאבד

החלטה

כנגד שני המשיבים, ע ח ז (להלן: ע או המשיב1), וג ח ז (להלן: ג או המשיב2), הוגש כתב האישום בו מיוחסות להם עבירות של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק); חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק; ועבירה בנשק (נשיאה), לפי סעיף 144(ב) לחוק.

המדינה מבקשת להורות על מעצרם של שני המשיבים עד תום ההליכים.

המשיבים חולקים על קיומה של תשתית ראיתית להוכחה, לכאורה, של העבירות המיוחסות להם.

שני המשיבים הינם אחים, המתגוררים ב.. המתלון, נ א (להלן: המתלון או נ), הוא קרוב משפחתם של המשיבים ומתגורר אף הוא ב.. בסמיכות מקום למגורי המשיבים, עם אשתו השניה, ע אל ז (להלן: ע), בביתם בשכונה 5 בישוב. אין חולקין, כי בין המשיבים למתלון קיימת היכרות רבת שנים, נוכח הקירבה המשפחתית.

על פי כתב האישום, נוצר סכסוך בין המשיבים למתלון על רקע תקיפתו האלימה של המשיב 1 ובני משפחה נוספים, על ידי המתלון ואחרים; בעקבות כך, הוגש כתב אישום נגד המתלון ואחרים, והמתלון אף הורחק מר, והיה אמור לשהות בצפון הארץ. בכתב האישום נטען, כי נוכח מעשה התקיפה המתואר, גמלה בלבם של המשיבים ההחלטה לנקום במתלון ולפגוע בו, והמשיבים קשרו קשר לביצוע עבירה מסוג פשע, לתקוף את המתלון ולגרום לו נכות, מום או חבלה חמורה, והצטיידו לצורך כך באקדח.

ביום 3.12.2016, בשעה 18:30 לערך, הגיע המתלון עם רכבו לביתו בר - תוך הפרת ההוראה לשהות בצפון הארץ - עצר את הרכב מחוץ לבית ונכנס לביתו; בשעה 19:05 לערך, יצא המתלון מביתו וניגש לרכב. המתלון עמד ליד הרכב

ודיבר בטלפון הנייד. אין חולקין, כי בעת שעמד ליד ביתו בוצע ירי לעברו של המשיב, והוא נפגע ברגליו ממספר כדורי אקדח; לדברי המתלונן, בוצע הירי בשעה 19:20, ועל פי דוחות פעולה בתיק, התקבל הדיווח במשטרה על הירי בשעה 19:23. בזירת העבירה נמצאו 7 תרמילים בקליבר 9 מ"מ קצר (וכן חלק מקליע), ועל פי חוות דעת מעבדת הנשק במז"פ, נורו הכדורים מכלי נשק אחד, "ככל הנראה מאקדח חצי אוטומטי".

על פי דברי המתלונן, בהודעה שמסר ביום 4.12.2016, בבית החולים "סורוקה" אליו פונה מיד לאחר הירי, ובעימותים שנערכו בינו לבין המשיבים ביום 5.12.2016, בוצע ירי של מספר כדורים לעברו "מטווח אפס", על ידי ע שהתגנב מאחוריו, וירה תחילה, שני כדורים שפגעו בירכיו מאחור. כאשר הסתובב לעבר היורה, נפגע בברכו מכדור שלישי, ונפל על הקרקע; ע המשיך לירות ברגליו כאשר היה על הקרקע, מספר כדורים נוספים, עד שחל מעצור בנשק. עוד מסר, כי ביקש מע שלא ימשיך לירות בו, אולם ע לא שעה לו, ואף אמר לו: "קח את זה יא נ"; בה בעת, תצפת ג, אחיו של ע, במרחק של מטרים ספורים, מהמקום; המתלונן מסר בחקירה, כי לא הבחין תחילה, בג, שהסתתר ליד קיר הבית, ורק כאשר שמע, במהלך הירי, את קולו של ג, כשהוא מזרז את ע לעזוב את המקום, בקראו לעברו - "יאללה, יאללה", הבחין כי שני המשיבים פועלים יחדיו. לאחר מכן, מסר כי שני המשיבים נמלטו בריצה מהמקום, כשהם מותירים אותו מדמם על הכביש. המתלונן הובהל באמצעות אמבולנס לבית החולים "סורוקה", ובבדיקתו נמצאו שישה חורי ירי בירך ימין ותשעה חורי ירי בירך שמאל. המתלונן נותח ושוחרר לביתו בחלוף יומיים.

ע מסרה בחקירתה, באותו ערב, בשעה 21:53, כי יצאה מביתה לשמע הירי, והבחינה כי ג מבצע את הירי, ומחזיק בידו אקדח "בצבע כסף", וכי לאחר הירי הוא וע נמלטו מהמקום. העדה תיארה גם את לבושם של השניים, המוכרים לה היטב, לדבריה.

בהודעה נוספת שנמסרה למחרת היום, 4.12.2016, הוצג לעדה כי המתלונן טען כי ע הוא שירה ולא ג, ולדברי העדה החליפה בין השניים: ("ראיתי אותם בפנים שלהם והם קצת דומים אז התבלבלתי"). עוד טענה, כי רק החליפה בין השמות.

ע השתתפה גם בעימותים עם שני המשיבים, ביום 5.12.2016 וחזרה על כך כי הבחינה בהם בעת הירי, וזאת על אף שהוטח בה כי היא משקרת, ואף החוקר, עורך העימות, חזר והקשה עליה נוכח כך שבחקירה לא זיהתה את תצלומי של ג. עם זאת, יש לציין בעניין זה, כי מדוחות פעולה של השוטרים אל הוזייל ומוגס מסגנו (הגיעו לזירת האירוע בשעה 19:36), עולה כי ע אמרה להם במקום, "כי הגיעו שני חשודים ממשפחת ז וירו בבעלה...". ממזכר נוסף של השוטר הוזייל, עלה, כי "ע, מסרה בנוכחות שלי ושל מפקד תחנת ר שמול, שהיורים היו ע וג, והיא מתבלבלת בין השמות, אך אמרה שהיו בזירה, אחד תצפת ואחד ירה."

ב"כ המשיבים, עו"ד אבו עאבד, טען כי לא ניתן, גם בשלב דיוני זה, לקבוע כי ניתן לסמוך על הודעות המתלונן ואשתו; למתלונן יש מניע להיפרע מהמשיבים, על רקע הסכסוך בין המשפחות, ולנוכח כך שננקט נגדו הליך פלילי בגין העימות עם משפחת המשיבים, והמתלונן אף הורחק מביתו בר. באשר לע, נטען, כי זו מבקשת לתמוך בגרסתו של המתלונן, בעלה, והסתירות בהודעותיה מלמדות כי לא זיהתה למעשה את מבצעי הירי.

עוד נטען, כי המשיבים מסרו אליבי לשעת הירי, שנתמך בעדויות אחרות. ע מסר כי בעת הירי שהה בבית העלמין בר, בהלווית דודתו, ולאחר מכן הלך לסוכת האבלים, ליד ביתה, וקרובי משפחתו היו עדים לכך. ג היה בביתו בשעת הירי,

וטענתו זו נתמכת בהודעתה של אשתו.

כידוע, "הדין בראיות בשלב המעצר אינו כולל התייחסות מדוקדקת להערכת מהימנותם של העדים (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 148-149 (1996); בש"פ 2607/10 פיניאן נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (18.4.2010)). דברים אלה יפים גם מקום בו מתגלים הבדלים בגרסאות שמסר אותו עד (ראו והשוו: בש"פ 5437/14 קובין נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (18.8.2014), וההפניות שם). כמובן, הכול כפוף לכך שאכן מכלול הראיות הוא בעל פוטנציאל להעמיד סיכוי סביר להוכחת האשמה בסוף המשפט..." (בש"פ 5867/15, בלל חמאסה נ. מדינת ישראל, ניתן ביום 24.9.2015).

יצוין כי באותו מקרה שנדון, התגלו סתירות בהודעותיו של העד המרכזי, המתלונן, שבוצע ירי לעברו, ובעניין זה נאמר כי "...המתלונן אמנם מסר את גרסתו נגד העורר רק בהודעתו השלישית למשטרה, אך ניתנו הסברים לכך שדי בהם בשלב זה. אינני סבורה ש"התפתחות" שחלה במסירת הגרסה על-ידי המתלונן עולה כדי "ליקויים יסודיים או קשיים אינהרנטיים בחומר החקירה", באופן שניתן לקבוע כי לא מתקיים התנאי שעניינו ראיות לכאורה (בש"פ 635/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (25.2.2013))."

בהודעותיהם של המתלונן וע יש כדי ליצור תשתית ראייתית נגד המשיבים בעלת פוטנציאל להרשעה.

גרסתו של המתלונן בחקירה הינה אחידה ועקבית, בכל מהלכיה. דברי המתלונן אף נתמכים בהודעתו של יוסף א(מיום 4.12.2016), בן המשפחה ותושב ר, שמסר כי הגיע ל"סורוקה" בעקבות האמבולנס שפינה את המתלונן, ולאחר שהוציאו את המתלונן מחדר הטראומה, שאל את המתלונן מי ירה בו, "ואז הוא אמר לי בקול שבור מי שירה בי זה ע ואמר שראה את הפנים שלו מקרוב וגם ע דיבר איתו ואמר לו "קח יא נ". ונ אמר שראה בין הבית שלו...את ג ח א, אח של ע, הוא הבכור שלהם. אני מאוד הופתעתי מג, כי אתו אין כלום" (שורות 8-11).

עוד יש לציין, כי מהראיות - ובכלל זה מאמרתו של ע מיום 4.12.2016 - עולה, כי בעקבות העימות האלים הקודם, בוצעה "סולחה" בין המשפחות. המתלונן מסר (בהודעתו מיום 8.12.2016) כי הסכם הסולחה נעשה בתיווך של שיח'ים, והוטל פיצוי כספי, ובני משפחתו המורחבת התארגנו לתשלום הכספים. בנסיבות אלה, יש כדי להחליש את הטענה כי לעת הזאת, היה למתלונן עניין ועילה לייחס למשיבים את ביצוע הירי, ולשבש את מתווה הסולחה.

הודעותיה של ע משתלבות היטב בתיאורו של המתלונן בדבר התרחשות הירי שבוצע על ידי שני אנשים, שאחד מהם אחז באקדח, ומהוות תמיכה ממשית לגרסתו. בהודעות העדה התגלתה אומנם סתירה באשר לזיהויים של שני המשיבים, אולם נוכח כך שהירי בוצע ליד הבית, הרי שעולה הנחה טבעית, כי דברי העדה שיצאה מיד מביתה וראתה את המתרחש בזמן אמת, אינם מנותקים מהמציאות. כאמור, מסרה העדה לשוטרים שהגיעו לביתה, בתכוף לאירוע, כי ייתכן שהיא מתבלבלת בזיהוי השמי של המבצעים המוכרים לה זה מכבר, הגם שהיא מזהה את שיוכם המשפחתי, ומכאן שאי הבהירות לעניין הזיהוי, אין בה כדי ללמד לכאורה, על רצון לאמירת שקר. עוד יש לציין, כי באמרתו של ע מיום 4.12.2016, מאשר המשיב 1 כי ע (כמו גם המתלונן) אכן, מוכרת לו; גם ג לא הכחיש באמרתו מיום 4.12.2016 כי ע מוכרת לו, גם אם מדובר בהיכרות שטחית. נמצא, כי קיימת תמיכה לטענתה של ע כי אין מדובר בזיהויים של אנשים הזרים לה, בהם לא נתקלה בעבר.

ע טען באמרתו מיום 4.12.2016, כי שהה בבית העלמין "מהשעה 17:00 עד השעה 20:00 אחר כך הלכתי לאוהל ניחומים". עוד טען, כי בזמן שהודיעו כי המתלון נפגע מהירי עדיין שהה בבית העלמין. לאחר מכן, בין השעות 20:10 עד 23:00 לערך, היה באוהל הניחומים. בהמשך ציין, כי קרוב משפחתו, א ס ז, החזירו לביתו ברכבו בין השעות 22:00 ל-23:00; עוד מסר בחקירה, כי ג וב - דודיו של המשיב (אחיו של אביו), וכן פ ס ז, יוכלו לאשר את נוכחותו בלוויה באותן שעות. בנוסף טען בחקירה, כי מי שיוכל לאשר את כך ששהה באוהל הניחומים הינם א ס ז, תאמר ז ומוחמד יוסף ז.

זמני האליבי שמסר ע אינם עולים בקנה אחד עם חומר הראיות; אכן, מהודעות חלק מקרוביו של ע בחקירה, עולה, כי שהה בהלוויה ובסוכת האבלים. עם זאת, נסתרה אמרתו של ע לגבי זמני השהיה בבית העלמין. מהודעותיהם של תאמר (מיום 4.12.2016); ב (מיום 6.12.2016); וג (מיום 5.12.2016), עולה, כי שהו בבית העלמין עד השעה 19:00-19:20, חליל אף מסר בהודעתו (מיום 6.12.2016) כי ההלוויה הסתיימה בשעה 17:10. נמצא איפא, כי טענתו של ע כי שהה בבית העלמין עד השעה 20:00 נטולת תמיכה ראייתית כלשהי.

שנית, טענתו של ע כי המידע בדבר הירי במתלון, הגיע כבר בעת שהייתם בבית העלמין, נתמכת אומנם בהודעתו של ג, אולם בהודעתו של עד זה קיימות סתירות ואי בהירות בעניין זה, ומהודעות אחרות עולה, כי הירי התרחש רק מאוחר יותר, לאחר ההגעה לסוכת האבלים (הודעתה של באדר א (04.12.2016); והודעתו של ב, אחיו של ג).

שלישית יצוין, כי איש מאותם עדים לא גרס בחקירה, כי היה קיים קשר עין בינו לבין ע בכל אותם זמנים בהם שהו בהלוויה ובסוכת האבלים. לעניין זה נודעת חשיבות ראייתית, שכן לפי העדויות היה קיים פער זמנים בין סיום ההלוויה לבין ההגעה לסוכת האבלים, וכי ניתן להגיע מבית העלמין לזירת הירי, ליד ביתו של המתלון, תוך מספר דקות (הודעתו של ב - "לא יותר משבע דקות"), ומדובר בהליכה רגלית של כ- 500-600 מ' (הודעתו של חליל).

טענתו של ע, כי הגיע לביתו בין השעות 22:00-23:00, לאחר שקרוב משפחתו, א ס, הסיעו לביתו מסוכת האבלים, נסתרת אף היא בדוח פעולה לגבי חיפוש שנערך בביתו של ע בין השעות 23:15-23:55 (דוח פעולה של השוטר רס"ל אלמוג אסרף מיום 4.12.2016, שעה 01:38). מדוח הפעולה עולה, כי ע לא היה בבית, וכי דודו, ג ז, שנכח במקום, אמר

לשוטרים שע אינו בבית, וכי אין לו דרך להשיג אותו.

לבסוף, יצוין, כי באמרתו הראשונה טען ע כי מספר הטלפון של א ס שהסיעו כנטען, לביתו, אינו מצוי ברשותו; באמרה נוספת, מיום 7.12.2016, טען כי כינויו של ס, הוא אולי, "נ", ולא סיפק מידע ממשי נוסף כיצד יוכלו החוקרים לאתרו. ע התבקש באמרתו זו, ליתן הסבר לכל אותם פערי זמנים הקשורים באליבי לו טען, נוכח הודעות העדים, ובחר שלא לענות על שאלות קונקרטיות שהופנו אליו בעניין זה, ודבק בזכות השתיקה.

המשיב 2, ג, טען באמרתו כי הגיע לביתו בשעה 19:00, ומאז לא יצא מהבית. דבריו אלה נתמכים בדברי אשתו, אראדה ז (הודעתה מיום 05.12.2016, שעה 13:09), שטענה כי המשיב יצא מהבית רק לאחר הירי, בעקבות שיחת טלפון שקיבל. עם זאת, נוכח כך שהמשיב מתגורר בסמיכות מקום לזירת הירי ומשמדובר באירוע קצר במשכו, הרי שאין לשלול אפשרות כי אראדה לא הבחינה בכל מעשיו של המשיב, בעת ששהה בבית, וכי יצא מביתו לזמן קצר; מכל מקום, משקלה הראייתית של עדות אשתו של המשיב, שהינה בבחינת "עד מעוניין", עתיד להיבחן בדיון לגופן של ראיות.

סיכומם של דברים. חומר הראיות כנגד שני המשיבים המתבסס על הזיהוי ההחלטי על ידי המתלונן, התמיכה הראייתית לדברי המתלונן העולה מדברי ע, אמרתיו הבעייתיות של ע, והייתכנות למעורבות ג נוכח מועד הירי ומיקומו, מבסס תשתית ראייתית נאותה, להוכחת האישומים לכאורה, והינו בעל פוטנציאל להרשעתם של שני המשיבים. טענות אלו או אחרות, לענין משקל הראיות ילובנו בעת שמיעת העדים.

עילת המעצר ברורה על פניה, נוכח המסוכנות הגבוהה הנובעת לשימוש בנשק חם לצורך ירי מקרוב, חסר רחמים, של מספר יריות בגופו של אדם, כאשר למעשה חוברים שני אנשים הפועלים בצוותא חדא, על רקע נקמה, תוך התעלמות מהסכם סולחה ומניסיון להגיע לנורמליזציה של היחסים, על רקע יריבות קודמת. להיבטי המסוכנות הנשקפת יש להוסיף

את העובדה כי ברשות המשיבים מצויים אקדח ותחמושת, שמקורם אינו ידוע, בהם נעשה שימוש בעת הירי, וכי אין לדעת איזה שימוש עתידי ייעשה בנשק המוסתר.

**ניתנה היום, כ"ז כסלו תשע"ז (27 דצמבר 2016),
במעמד הצדדים.**

**יורם צלקובניק, שופט
ס. נשיאה**